

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 228/04-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. júla 2004 predbežne prerokoval sťažnosť 1) VESEC GROUP, s. r. o., so sídlom Bojnice, 2) Ing. L. D., bytom B., 3) Ing. E. D., bytom B., zastúpených advokátom JUDr. M. Š., CSc., Advokátska kancelária, B., pre namietané porušenie ich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cbs 2/03, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť 1. VESEC GROUP, s. r. o., 2. Ing. L. D., a 3. Ing. E. D. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. decembra 2003 doručená sťažnosť 1. VESEC TRADE, s. r. o., so sídlom Prievidza, 2. VESEC GROUP, s. r. o., so sídlom Bojnice, 3. Ing. L. D., bytom B., 4. Ing. E. D., bytom B., 5. Ing. L. D., bytom P. a 6. Ing. M. D., bytom B., zastúpených advokátom JUDr. M. Š., CSc., Advokátska kancelária, B., v ktorej namietali porušenie ich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 prvej a druhej vety, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky (v petite však nežiadali vysloviť porušenie svojich práv zo strany tohto subjektu), ako aj postupom Krajského súdu

v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cbs 2/03. Sťažovatelia prostredníctvom svojho právneho zástupcu svoju sťažnosť doplnili podaním z 9. februára 2004, ktorým zúžili okruh sťažovateľov na 1. VESEC GROUP, s. r. o., so sídlom B., 2. Ing. L. D., bytom B. a 3. Ing. E. D., bytom B., ako aj upravili petit sťažnosti.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ v prvom rade spolu s VESEC TRADE, s. r. o., so sídlom Prievidza (ďalej „VESEC TRADE, s. r. o.“), doručil 29. januára 2003 krajskému súdu podanie, ktorým sa domáhal vydania predbežného opatrenia a určenia neplatnosti uznesení valného zhromaždenia, ktoré je na krajskom súde vedené pod sp. zn. 7 Cbs 2/03. Sťažovateľ na základe výzvy krajského súdu z 11. februára 2003 spolu s VESEC TRADE, s. r. o., zaplatil súdny poplatok 500 Sk vo veci vydania predbežného opatrenia. Dňa 10. marca 2003 bola sťažovateľovi doručená výzva na zaplatenie súdneho poplatku vo výške 27 000 Sk vo veci určenia neplatnosti uznesenia a vydania predbežného opatrenia. Na túto výzvu sťažovateľ v prvom rade reagoval podaním zo 17. marca 2003, v ktorom upravil svoju žalobu z 29. januára 2003 spolu s VESEC TRADE, s. r. o., a súčasne v ňom požiadali krajský súd o doručenie novej výzvy na úhradu súdneho poplatku. Podanie bolo krajskému súdu doručené 19. marca 2003. Od 17. marca 2003 ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu krajský súd podľa sťažovateľov v predmetnej veci ďalej nekonal. Sťažovatelia namietali porušenie ich práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, pretože ako uviedli v sťažnosti *„Od 6. 3. 2003 vykazujeme nečinnosť prvostupňového pojednávacieho súdu – Krajského súdu v Trenčíne, na základe čoho vo veci samej sa neuskutočnilo žiadne konanie, nie sme vyzvaní k žiadnym právnym úkonom a nemáme možnosť vyjadriť sa ku všetkým dôkazom, ktoré v predmetnej právnej veci sa v dôsledku nečinnosti môžu vyskytnúť“*. Podľa sťažovateľov bolo ich právo zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy porušené tým, že krajský súd aj napriek tomu, že sú splnené všetky podmienky konania podľa § 103 Občianskeho súdneho poriadku, v predmetnej veci nekoná, čím má sťažovateľom vzniknúť škoda vyplývajúca z protiprávneho stavu, keď je sťažovateľom v druhom a v treťom rade, ktorí sú spoločníkmi právnickej osoby – sťažovateľa v prvom rade, podľa nich znemožnená ochrana ich súkromného vlastníctva zaručená v čl. 20 ods. 1 prvej a druhej vety ústavy tým, že *„(...) je im zabraňované vykonávať práva spoločníka v inej obchodnej spoločnosti, ktoré sú uvedené v občianskom zákonníku a spoločenskej zmluve obchodnej spoločnosti a zároveň*

im je bránené zveľaďovať svoj majetok – obchodný podiel (...)“ Sťažovatelia sa však vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 20 ods. 1 prvej a druhej vety ústavy, ako to vyplýva z petitu ich sťažnosti, nedomáhali.

Sťažovatelia považujú urýchlené prerokovanie veci vedenej na krajskom súde pod sp. zn. 7 Cbs 2/03 za naliehavé, pretože jeho predlžovaním pretrváva protiprávny stav spočívajúci v zabraňovaní výkonu práv spoločníka sťažovateľa v prvom rade v obchodnej spoločnosti, proti ktorej žaloba smeruje, poškodzovaní dobrého mena sťažovateľa v prvom rade a spoločenskej prestíže sťažovateľov v druhom a treťom rade a finančných stratách spočívajúcich v neuhradení ceny za prevod obchodného podielu.

V predmetnej sťažnosti sťažovatelia navrhli ústavnému súdu vydať rozhodnutie nasledujúceho znenia: „1. *Ústavné právo sťažovateľov* 1) *obchodná spoločnosť VESEC GROUP, s. r. o., (...)* sídlo: (...) *Bojnice, spoločnosť zapísaná v Obchodnom registri Okresného súdu v Trenčíne, (...), zast. podľa plnej moci,* 2) *fyzická osoba Ing. L. D., občan Slovenskej republiky, podnikateľ, spoločník obchodnej spoločnosti VESEC GROUP, s. r. o. Bojnice, (...), trvalé bydlisko: (...) B., zast. podľa plnej moci,* 3) *fyzická osoba Ing. E. D., občan Slovenskej republiky, podnikateľka, spoločník obchodnej spoločnosti VESEC GROUP, s. r. o. Bojnice, (...), trvalé bydlisko: (...) B., zast. podľa plnej moci, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v znení ústavného zákona č. 244/1998 Z. z., v znení ústavného zákona č. 9/1999 Z. z. a ústavného zákona č. 90/2001 pred Krajským súdom v Trenčíne, v konaní pod spis. zn. 7 Cbs 2/03 je porušené.*

2. *Ústavné právo sťažovateľov* 1) *obchodná spoločnosť VESEC GROUP, s. r. o., (...), sídlo: (...) Bojnice, spoločnosť zapísaná v Obchodnom registri Okresného súdu v Trenčíne, (...), zast. podľa plnej moci,* 2) *fyzická osoba Ing. L. D., občan Slovenskej republiky, podnikateľ, spoločník obchodnej spoločnosti VESEC GROUP, s. r. o. Bojnice, (...), trvalé bydlisko: (...) Bojnice, zast. podľa plnej moci,* 3) *fyzická osoba Ing. E. D., občan Slovenskej republiky, podnikateľka, spoločník obchodnej spoločnosti VESEC GROUP, s. r. o. Bojnice, (...), trvalé bydlisko: (...) Bojnice, zast. podľa plnej moci, prejednať právnu vec bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR v znení ústavného zákona č. 244/1998 Z. z., v znení ústavného zákona č. 9/1999 Z. z. a ústavného zákona č. 90/2001 pred Krajským súdom v Trenčíne, v konaní pod spis. zn. 7 Cbs 2/03 je porušené.*

3. Ústavný súd SR konštatuje, že v právnej veci vedenej pred Krajským súdom v Trenčíne v konaní pod spis. zn. 7 Cbs 2/03 sa riadne nekoná a nečinnosťou Krajského súdu v Trenčíne sú spôsobené prietahy v konaní. Z tohto dôvodu patrí sťažovateľom primeraná náhrada vo výške podľa rozhodnutia Ústavného súdu SR osobitne na ťarchu Krajského súdu v Trenčíne.

4. Odporca: Krajský súd v Trenčíne, je povinný uhradiť škodu spôsobenú prietahmi v konaní pred Krajským súdom v Trenčíne, v konaní pod spis. zn. 7 Cbs 2/03 sťažovateľom:

1) VESEC GROUP, s. r. o., (...), sídlo: (...) Bojnice, vo výške 50 000,- Sk; 2) Ing. L. D., občan Slovenskej republiky podnikateľ, spoločník obchodnej spoločnosti VESEC GROUP, s. r. o., Bojnice, (...), trvalé bydlisko (...) Bojnice, vo výške 50 000,- Sk; 3) Ing. E. D., občan Slovenskej republiky, podnikateľka, spoločník obchodnej spoločnosti VESEC GROUP s. r. o., Bojnice, (...), trvalé bydlisko (...) Bojnice, vo výške 50 000,- Sk, ktorú je Krajský súd v Trenčíne povinný uhradiť v lehote 3 dní od vyhlásenia Ústavného nálezu na adresu sťažovateľov v celosti.

5. Odporca je povinný uhradiť trovy konania, ktoré vyčíslime na pojednávaní, uhradiť v lehote 3 dní od vyhlásenia Ústavného nálezu na adresu sťažovateľa v 1. rade v celosti.“

Na základe výzvy ústavného súdu sa k podanej sťažnosti podaním č. Spr. 58/04 z 24. februára 2004 vyjadril krajský súd prostredníctvom svojho predsedu. Vo svojom vyjadrení chronologicky popísal doterajší priebeh predmetného konania a okrem iného uviedol: „(...) Musím konštatovať, že istý prietah v konaní po vydaní rozhodnutia o predbežnom opatrení bol zapríčinený aj samotnými navrhovateľmi, ktorí najmä svojím podaním zo dňa 17. 3. 2003 nie celkom jasne formulovali úpravu žaloby, a to najmä vo vzťahu k svojmu pôvodnému návrhu na vydanie predbežného opatrenia, ktoré následne touto úpravou žiadali vypustiť. Upozorňujem na to, že navrhovatelia napriek výzve nezaplatili súdny poplatok, čo môže podľa vyjadrenia zákonnej sudkyne viesť k rozhodnutiu o zastavení konania vo veci. Poukazujem i na tú skutočnosť, že od podania prvého návrhu uplynula doba cca jedného roka, čo nepovažujem aj vzhľadom na vyššie uvedené okolnosti za podstatné prietahy v konaní, pretože súd by aj tak vo veci nemohol konať vzhľadom na nezaplatený súdny poplatok. Tvrdenie sťažovateľov vo svojom liste zo dňa 9. 2. 2004, že im

nie je známe, z akého dôvodu sa spis nachádza na odvolacom súde, nakoľko v predmetnej veci nebolo doposiaľ vydané žiadne rozhodnutie, nie je pravdivé, pretože o návrhu na predbežné opatrenie bolo predbežne tunajším súdom rozhodnuté.(...)“

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovatelia domáhajú. Ústavný súd teda môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovatelia domáhajú v petite svojej sťažnosti a vo vzťahu k tým subjektom, ktoré označil za porušovateľov svojich práv (čl. 2 ods. 2 ústavy). S ohľadom na túto skutočnosť označenie Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky za odporcu v sťažnosti sťažovateľov (hoci v jej petite sa voči tomto subjektu nedomáhal žiadnych nárokov), ako aj argumentáciu sťažovateľov ohľadne porušenia ich základného práva podľa čl. 20 ods. 1 prvej a druhej vety ústavy, ústavný súd považoval iba za odôvodnenie sťažnosti v zmysle § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

II. 1. Sťažovatelia vo svojej sťažnosti namietali porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cbs 2/03 a žiadali, aby ústavný súd okrem iného prikázal krajskému súdu v predmetnej veci konať.

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 57/01, I. ÚS 46/01).

V prípade, keď ústavný súd zistí, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevysloví porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (II. ÚS 57/01, III. ÚS 30/03), alebo návrh odmietne ako zjavne neopodstatnený (III. ÚS 199/02, I. ÚS 197/03, I. ÚS 35/04, I. ÚS 38/04).

Ústavný súd z obsahu predloženého spisu v predmetnej veci zistil, že posudzované konanie začalo na krajskom súde 29. januára 2003. Vo veci konajúci sudca nechal pokynom zo 4. februára 2003 vyzvať sťažovateľa v prvom rade na zaplatenie súdneho poplatku za podanie návrhu na vydanie predbežného opatrenia. Uznesením krajského súdu č. k. 7 Cbs 2/2003-38 z 28. februára 2003 bol návrh na vydanie predbežného opatrenia zamietnutý. Sťažovateľ v prvom rade bol následne 5. marca 2003 vyzvaný na zaplatenie súdneho poplatku za návrh na určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia. Dňa 22. septembra 2003 krajský súd vzhľadom na obsah podania sťažovateľa v prvom rade a VESEC TRADE, s. r. o. zo 17. marca 2003 predložil spisový materiál v predmetnej veci v zmysle § 208 Občianskeho súdneho poriadku na rozhodnutie Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorý mu ho vrátil 18. februára 2004.

Vzhľadom na krátkosť doby trvania predmetného konania na krajskom súde (iba štrnásť mesiacov), ako aj procesné úkony vykonané krajským súdom v predmetnej veci (prvotné úkony súvisiace s prípravou pojednávania - výzvy na zaplatenie súdneho poplatku, zaslanie návrhu odporcovi, ďalej rozhodnutie o predbežnom opatrení a taktiež postúpenie veci najvyššiemu súdu), ktoré smerovali k prerokovaniu a rozhodnutiu veci, nemožno postup krajského súdu považovať za taký, ktorý vykazuje znaky zbytočných priet'ahov v konaní v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy.

Z uvedených skutočností teda vyplýva, že sťažnosť sťažovateľov v časti namietajúcej porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cbs 2/03 je zjavne neopodstatnená.

II. 2. Sťažovatelia namietali v konaní pred ústavným súdom aj porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy tým, že krajský súd aj napriek tomu, že sú splnené všetky podmienky konania podľa § 103 Občianskeho súdneho poriadku, v predmetnej veci nekoná.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť. (napr. II. ÚS 88/01)

Podľa názoru ústavného súdu sťažovatelia nepreukázali, že by postup krajského súdu, ktorý po prijatí návrhu na začatie konania v predmetnom konaní postupoval smerom k prerokovaniu a rozhodnutia veci, viedol k záveru o existencii príčinnej súvislosti medzi jeho konaním a možným porušením sťažovateľmi označeného základného práva na súdnu ochranu. Z týchto dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľov v časti namietajúcej porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy považoval za zjavne neopodstatnenú.

II. 3. Z dôvodov uvedených v častiach II. 1 a II. 2 tohto uznesenia ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť sťažovateľov ako zjavne neopodstatnenú.

V zmysle ustanovenia čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže tento v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Z uvedeného vyplýva, že výroky, ktorých sa sťažovatelia domáhali v bodoch 3 a 5 petitu sťažnosti (t. j. výrok o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia a výrok o priznaní náhrady trov konania pred ústavným súdom), sú viazané na vyhovenie sťažnosti vo veci samej, teda na výrok ústavného súdu o porušení základných práv, ktoré sťažovatelia

v konaní pred ústavným súdom namietali, orgánom verejnej moci, proti ktorému sťažnosť smeruje. Keďže v uvedenom prípade ústavný súd odmietol sťažnosť po jej predbežnom prerokovaní, označenými návrhmi sa už nezaoberal, pričom na rozhodnutie o návrhu na náhradu škody, ako sa domáhali sťažovatelia v bode 4 petitu sťažnosti, ústavný súd nemá právomoc (čl. 127 ods. 1 ústavy), keďže rozhodovanie o náhrade škody patrí do právomoci všeobecných súdov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok

V Košiciach 7. júla 2004